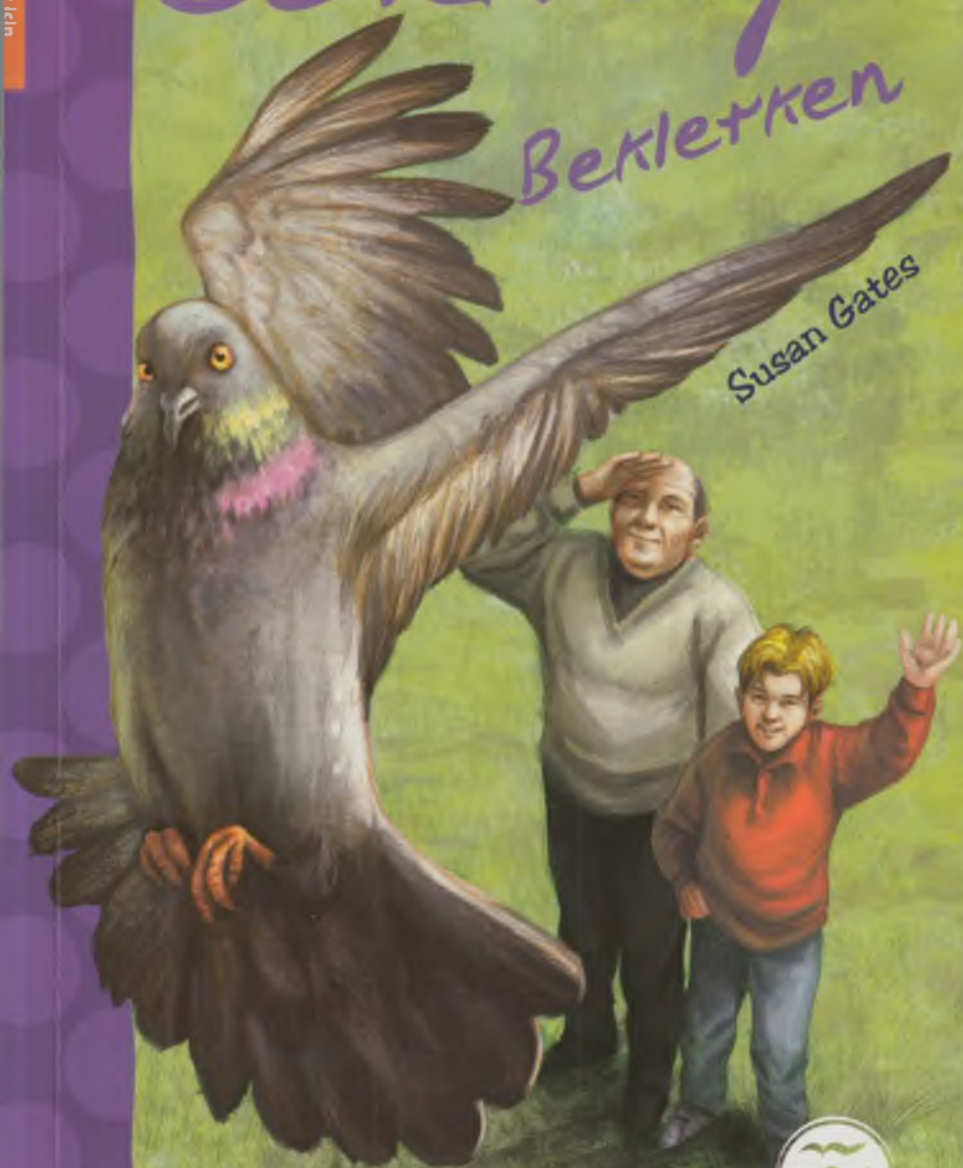

Goldiemi Beklerken

Susan Gates

“Hadi Goldie!” diye fısıldadı
Danny. “Hadi!”

Büyükbabasının yarış güvercini
kaybolmuştur. Bunun suçu
Danny’ye mi yüklenecektir?
Danny, büyükbabasına gerçeği
söyleyebilecek midir?

Çocuk ve eğitim üzerine yapılan araştırmalara göre, **okuma** ya da **okumama** alışkanlığının temelini ilk okuduğumuz kitapların belirlediği ortaya çıkmıştır. Kolay anlaşılabilir, okumayı keyifli bir oyun haline getiren, soyut düşünmeye ve hayal gücüne katkıda bulunan kitaplar okuma alışkanlığının temelini sağlamlaştırırken; çocukların yaşlarına uygun olmayan bir anlatıma sahip, hayal güçlerini geliştirmelerine katkı sağlamayan kitaplara yönlendirilmesi de okumama alışkanlığına yol açmaktadır.

Bu araştırmanın sonuçlarından yola çıkarak, Oxford Üniversitesi Yayınları tarafından hazırlanan ve okuma eylemini hem kalıcı hem de eğlenceli bir alışkanlık haline getirmeyi amaçlayan seri, 150 kitap ve 4 ayrı okuma seviyesinden oluşmaktadır.

Pedagog Ayşen Oy tarafından çocukların okuma alışkanlığına uygun bir şekilde hazırlanmıştır. Bu kitabın okunması çocuğun okuma alışkanlığına katkıda bulunur ve okuma alışkanlığına katkıda bulunur. Bu kitabın okunması çocuğun okuma alışkanlığına katkıda bulunur ve okuma alışkanlığına katkıda bulunur.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
OXFORD UNIVERSITY PRESS
aracılığıyla Martı Yayınları'na aittir.

ISBN 978-605-348-506-3

9 786053 485063

Okumadan Önce

- Kitabın adını ve arka kapaktaki bilgilendirme yazısını okuyun. Goldie nedir? Türkçede “altın gibi” anlamına gelen adını nasıl aldığını tahmin edebilir misiniz?
- Kapaktaki çizime bakın? Hikâyeye dair hangi ipuçlarını görüyorsunuz?

Okumadan Sonra

- Neden Danny büyükbabasına gerçeği söyleyememiştir?
- Danny hikâyenin sonunda doğanlar hakkında nasıl hissetmiştir?

Kısa Test

1. Danny, Goldie'nin kırık bacağına nasıl tedavi etmiştir?
A) Onu bir veterinere götürerek
B) Yapıştırıcı kullanarak
C) Karton bir boru ve yapıştırıcı bant kullanarak
2. Danny, Goldie'yi nerede bulmuştur?
3. Büyükbabası, hastanede bütün gün ne düşünmüştür?

Okumaya Devam

- Paul Shipton tarafından yazılan *Kemikler!*

Cevaplar için arka kapağın
içine göz atın!

Goldiemi

Bekletken

Susan Gates

Resimleyen Jane Cope

MARTI YAYINCILIK

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

Goldie'yi Beklerken

1. Baskı: Şubat 2015
ISBN: 978-605-348-506-3
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©SUSAN GATES

Illustrations©JANE COPE

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Oxford University Press aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Orijinal Adı: Waiting for Goldie
Yayın Yönetmeni: Şahin Güç
Çeviren: Semih Koç
Editör: Gamze Tuncel Demir
Resimleyen: Jane Cope
Pedagojik Danışman: Ayşen Oy
Kapak Tasarımı: Monica Armino
Uygulama: Sevil Şener

Baskı
Ezgi Mat. Tekst. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

1 Goldie Nerede?

Yapılacak önemli bir işim var. Gerçekten çok heyecanlıyım, çünkü büyük sorumluluk gerektiren bir iş bu. Büyükbabamın bahçesinde, güvercinliğinin dışında oturuyorum ve Goldie'nin eve dönmesini bekliyorum.

Goldie'nin gerçek ismi Goldeneye* .
O dişi bir kuş ve büyükbabamın şampiyon yarış güvercini.

* İngilizcede "altıngöz" anlamındadır.

Goldie ünlü bir güvercindir, şimdiye kadar bir sürü kupa kazandı. Bu sabah üç yüz kilometre uzaklıktan pek çok diğer güvercinle beraber salıverildi. Ve şimdi eve doğru yarışıyor.

“Hadi Goldie, hadi Goldie, hadi Goldie!”

Resimde gördüğünüz kişi benim, Goldie’yi eve çağırıyorum. Ne var ki onu henüz göremiyorum. Birkaç dakikaya kalmaz, burada olur.

Goldie'nin bu yarışı kazanmasını gerçekten çok istiyorum. Bu gece büyükbabamı hastanede ziyaret ettiğimde, ona iyi bir haber vermek istiyorum.

“Dışarı uçun, hadi gidin!” Goldie'yi karşılamaları için diğer güvercinleri dışarı salıyorum. Güvercinliğin çevresinde uçuşuyorlar. Sonra çatının üzerine yerleşiyorlar. Gözlerimle mavi gökyüzünü arıyorum. Goldie'den hâlâ bir iz yok.

“İşte o!” diyorum.

Ama değil, sadece bir yaban güvercini. Büyükbabamın şampiyon yarışçısı değil.

“Sakin ol, Danny,” diyorum kendi kendime. Büyükbabam burada olsaydı, o da böyle söylerdi. “Sakin ol Danny, sakin ol evlat!”

Ama sakin olmak kolay değil, bu iş çok önemli. Size nedenini anlatayım.

Bir yarıştan önce, her güvercinin bacağına lastik bir halka takılır. Goldie geri döndüğünde, o yere iner inmez, mümkün olan en kısa sürede onu yakalamak zorundayım. Bacağındaki halkayı çıkarmak, onu küçük metal bir borunun içine koymak ve bu metal boruyu da büyükbabamın özel kronometresine yerleştirmek zorundayım. Bu kronometre Goldie'nin yarışı bitiriş süresini kaydedecek.

Ama bir yıldırım hızında hareket etmeliyim. Bir saniyeyi bile boşa harcayamam. O halkayı mümkün olan en kısa sürede kronometreye ulaştırmalıyım!

Bu yüzden Goldie'yi beklerken bu kadar heyecanlıyım. Ve geçen her dakika daha da heyecanlanıyorum, çünkü onun çoktan dönmüş olması gerekiyordu.

“Hadi Goldie, hadi Goldie.”

Ama gökyüzü hâlâ mavi ve bomboş.

Belki de Goldie geri dönmeyecek.

“Hayır!” diyorum kendime. “Goldie her zaman geri döner.”

Küt, küt, küt. Bu ses de ne? Küt küt atan kalbimin sesi bu. İşte bu kadar heyecanlıyım.

“Sakin ol,” diyorum kendime.

Ama nerede o? Hiç daha önce bu kadar geç kalmamıştı. Büyükbabama ne diyeceğim?

Büyükbabam bir güvercinin gözlerine bakarak onun hakkında çok şey öğrenebileceğimizi söyler. İyi bir yarışçı olup olamayacaklarını görebilirmişiz. Goldie'nin altın renkli gözleri var. Bu çok az rastlanan bir göz rengi. Büyükbabam daha önce hiç böyle bir güvercine sahip olmamış. Böylesine milyonda bir rastlanırmış.

Ama Goldie geri dönmüyor. Durun...
havadan bir kanat çırpması duyuldu!

Başımı göğe çeviriyorum. “Bu sen misin,
Goldie?” Ama hayır, bu sadece bir karga.

Artık ümidimi yitiriyorum, ama hava
kararınca kadar bekliyorum. Sonra diğer
güvercinleri güvercinliğe kapatıyorum ve kapısını
asma kilitle kilitliyorum.

Bu gece, hastanede büyükbabamı ziyaret
etmek zorundayım. Ona ne söyleyeceğim?

2

Büyükbaba

Goldie'nin kaybolduğunu anne babama henüz söylemedim. Onlar bunu anlamazdı. Büyükbabamın güvercinlerine ilgi duymuyorlar.

Büyükbabamı ziyaret etme işinden sıyrılmak için anneme, “Büyükbabamı görmeye gidemem, iyi hissetmiyorum,” dedim.

Ama annem, “Hadi, Danny, büyükbaban seni bekliyor, eğer gitmezsen çok üzülür,” diye karşılık verdi.

Şimdi hastanede büyükbabamın kaldığı bölüme doğru ilerliyoruz. Her yerde çiçek var, ama içerisi çiçek gibi kokmuyor. Mikrop öldürücü temizlik sıvısı gibi kokuyor. Ve herkes, biri uyuyormuş gibi fısıldayarak konuşuyor.

Büyükbabam nerede? Şimdi odasının önünden geçtim! Yüksek beyaz bir yatağın üzerinde yatıyor. Ve büyükbabam gibi görünmüyor, çünkü tıraş olmuş ve üzerinde o eski püskü tulumu yok. Hoş görümlü, mavi-beyaz renkli bir pijama var.

“Büyükbabana merhaba de,” diyor annem
beni yatağa doğru iterek.

Ama sözler ağızımdan çıkmak istemiyorlar.

Büyükbabamın yatağının yanında bir makine var. Ekranında dalgalı yeşil çizgiler olan bir televizyona benziyor biraz.

Büyükbabam, göğsüne yapıştırılan tellerle makineye bağlanmış. Kimse bana ne olduğunu söylemedi, ama annemle babamı konuşurlarken duydum.

“Kalp krizi geçirmiş,” dedi annem, babama. “Hafif bir krizmiş, ama ciddi bir uyarıymış, bundan sonra bol bol istirahat etmesi gerekecekmiş.”

Annem, yatağın yanına bir tabak üzüm koyuyor ve “Doktorlar ne dedi?” diye soruyor büyükbabama.

“Üzüm istemiyorum,” diyor büyükbabam.
“Güvercin yarışı dergilerimi istiyorum.”

Büyükbabam biraz halsiz, ama yine de her zamanki büyükbabam gibi konuşuyor. Hiç olmadığı kadar huysuz bugün. Çoğu kişiye böyle davranır, ama asla güvercinlerine ya da bana karşı değil.

“Hadi Danny, daha fazla bekletme beni,”
diyor büyükbabam. “Goldie kazandı mı?
Şampiyonum, yarışı kazandı mı?”

Bu soruyu soracağını biliyordum. Bahse girerim bütün gün bunu düşünüyordu. Ona ne söyleyeceğim? Zihnim düşüncelerle çalkalanıyor. Hızlı ayardaki bir çamaşır makinesi gibi *vır vır vır* dönüyor.

Büyükbabam yatađında dođruluyor.
Yanaklarında iki adet kırmızı nokta yanıyor.
“Dilini mi yuttun Danny?” diye soruyor.
“Goldie’nin bir şeyi yok, değil mi?”

Elbette var. Goldie kayboldu. Ölmüş bile olabilir. Bunu büyükbabama nasıl söylerim?

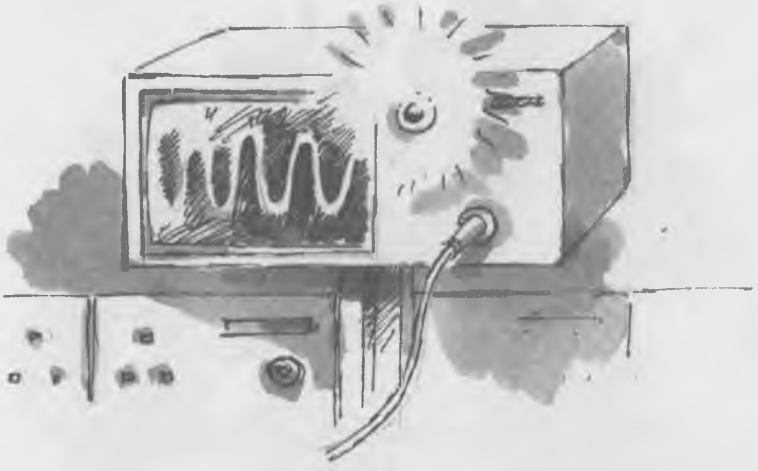
“Şu doğanlar onu yakalamadı, değil mi?”
diye bağıyor büyükbabam. “Eski taş ocağında
yuva yapmış olanlar? Çok tehlikelidir onlar!
Birisinin onlardan kurtulması, yuvalarını
yıkması gerek! O zaman başka yere giderler!”

Bip, bip, bip, bip, bip!

Büyükbabamın kalbi hızla atmaya başlıyor.

Makinenin ekranındaki dalgalı yeşil çizgiler fırtınalı bir deniz gibi bir yükseliyor, bir alçalıyor, bir yükseliyor, bir alçalıyor.

“Sakin ol, sakin ol!” diyor annem. “Kendini üzme!”

Annem bana kızgınlıkla bakıyor. “Neden bir şey söylemiyorsun, Danny? Büyükbabanın üzgün olduğunu görmüyor musun? Goldie’nin bir şeyi yok, değil mi? Doğanlar onu yakalamadı, değil mi? Goldie’nin iyi olduğunu söyle!”

Cevap vermeden önce, büyükbabama yalan söylemekten başka çarem kalmadığını anlıyorum.

Başka ne yapabilirim ki? Eğer ona gerçeği söylersem, durumu daha da kötüleşebilir. Bir kalp krizi daha geçirebilir. Ve o zaman her şey benim suçum olur.

“Goldie saat üçte eve döndü,” diye cevap veriyorum.

İçimi korku kaplıyor. Gerçekten çok korkuyorum. Genellikle, büyükbabam yalan söylediğimi hemen anlar. Güvercinlerinin gözlerinin içine baktığı gibi, gözlerimin içine bakar ve “Bana yalan söylüyorsun, Danny, gözlerinden anlayabiliyorum,” der.

Ama bu sefer öyle demiyor. Yalanıma inanıyor.

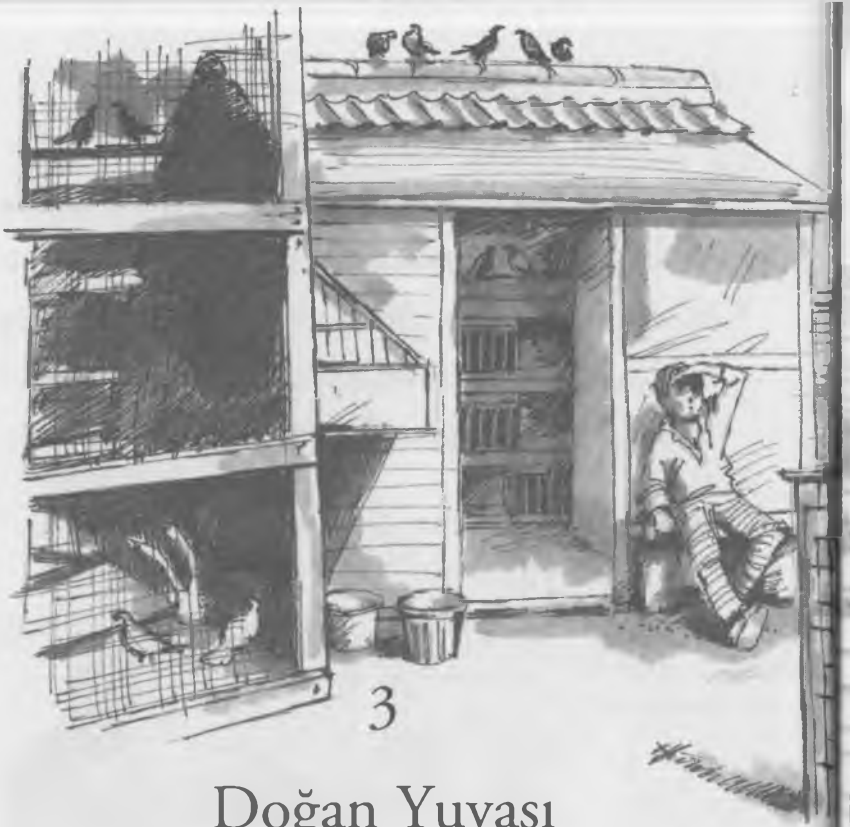
“Mükemmel zamanlama,” diyor. “Bahse girerim, yarışı kazanmıştır.”

“Evet,” diyorum. “Muhtemelen kazanmıştır.”

“Biliyordum,” diyor büyükbabam, tekrar yastığına gömülerek. “Kazanacağını en başından beri biliyordum! Beni gerçekten iyi hissettirdin, Danny! Bir an önce iyileşmek, buradan çıkmak ve Goldie’mi görmek istiyorum. Bana özlem duyacak bir şey verdin!”

Doğan Yuvası

Hâlâ Goldie'nin geri dönmesini ümit ediyorum. Ama yarış biteli bir gün oldu ve o hâlâ geri dönmedi. Büyükbabamın güvercinliğinin dışında oturuyorum ve gökyüzünü seyrediyorum. Belki onu kaçırdım diye göz kırpmaya bile cesaret edemiyorum.

“Hadi Goldie, hadi Goldie, hadi Goldie!”

Bazen yarış güvercinleri yarış bittikten birkaç gün sonra ortaya çıkarlar. Kaybolmuş, ya da kötü havaya rastlamışlardır, ama bu hiç Goldie'nin başına gelmedi. O her zaman eve tam zamanında gelir.

“Hadi Goldie.”

Goldie'yi bir yumurta olduğu günden beri biliyorum. Yumuşacık pembe bir civciv olduğu günü hatırlıyorum. Ona bakması için büyükbabama yardım ettim. Bir yarıştan sonra Goldie'yi avucumun içinde tuttum ve *küt küt* atan minik kalbini hissettim.

O çok güzeldir. Soluk gri rengindedir. Boynunun üzerinde parlak yeşil ve mavi tüyleri vardır. Altın gibi parıldarlar.

“Hadi Goldie,” diyorum. Bunu söylemeden edemiyorum. Yataktan kalktığımdan beri, büyülü bir kelimeymiş gibi fısıldayıp duruyorum. “Hadi Goldie, hadi Goldie.” Ama etkili bir kelime değil herhalde. İşe yaramıyor. Goldie'nin eve dönmesini sağlamıyor.

Ne yapacağım? Büyükbabamın iyileşmesini istiyorum. Hastaneden çıkmasını istiyorum. Ama hastaneden çıktığı zaman, ilk iş olarak Goldie'yi görmeye gelecek. "Nerede benim şampiyon yarışçım?" diye soracak. "Bana iyi olduğunu, yarışı kazandığını söylemiştin!" diyecek. O zaman ona ne söyleyeceğim.

Güvercinliğin çatısındaki diğer güvercinlere soruyorum. “Goldie’ye ne oldu?” Ama hiçbir yardımları dokunmuyor. Sadece kanatlarını çırpıp *kuu-kuu* diye ötüyorlar.

Aniden içimi rahatsız edici bir his kaplıyor. Dün gece büyükbabamın söylediklerini hatırlıyorum. Eski taş ocağındaki doğanlar. Birden irkiliyorum.

“Goldie bir düzine doğandan uçarak kaçabilir,” diyorum kendime.

Ama bir şahin, bir güvercini havada kapar. Özellikle, yarışın sonuna gelmiş yorgun bir güvercini. Ve onu yediğinde geriye sadece bacaklarını bırakır.

Büyükbabamın bahçesinden eski taş ocağını görebiliyorum; şu arazinin hemen ötesinde.

O kötü kalpli doğanların yuva yaptığı yer burası. Dün gece büyükbabamın ne dediğini hatırlıyorum: “Birisinin onlardan kurtulması, yuvalarını yıkması gerek! O zaman başka yere giderler!”

O doğanlardan nefret ediyorum. Goldie'yi herhalde onlar öldürdüler. Bahse girerim, onlar yaptılar. Gerçekten öfkelendiğimi hissediyorum. Yumruklarımı sıkıyorum, parmaklarımın eklem yerleri bembeyaz kesiyor.

Önce, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Kafam karışmıştı. Oysa şimdi, ne yapacağımı çok iyi biliyorum. Eve döndüğünde büyükbabama ne diyeceğimi de çok iyi biliyorum.

“O doğanlardan senin için kurtuldum, büyükbaba,” diyeceğim. “Bunu kendi başıma yaptım. Bundan böyle, yarış güvercinlerine bir daha asla zarar veremeyecekler!”

Taş Ocağında

Taş ocağına koşmak sadece beş dakika sürüyor.

Oraya vardığımda göğsüm yanıyor, nefesim kesiliyor ama durmuyorum. Ağaçların arasından kayarak taş ocağının zeminine ulaşıyorum.

Aklıma kötü kötü düşünceler geliyor. Goldie'nin eve varmasına az kala zalim pençeler tarafından havada kapılışını görüyorum.

Bu şeyleri düşünmeye dayanamıyorum.
Goldie'yi bir yumurta olduğundan beri
biliyorum; minicik, bakıma muhtaç bir civciv
olduğu günden beri.

O doğanları yok etmek istiyorum.
Goldie'nin intikamını almak istiyorum.
Büyükbabama, "Sen rahat ol, büyükbaba,
artık endişe etmene gerek kalmadı," demek
istiyorum. "O doğanların işini senin için
hallettim!"

Ama doğanları göremiyorum. Yuvaları
nerede? Taş ocağının duvarlarına bakıyorum.
İşte orada olmalı. Taş ocağının en yüksek
noktasında. Bir çıkıntının üzerindeki kocaman
bir çalı çırpı yığını. Oldukça yüksekte...

Ama sonra, Goldie'yi bacakları haricinde yenmiş bir halde gözümün önüne getiriyorum.

Bunu daha fazla düşünmek istemiyorum. Bu yüzden taş ocağının duvarına tırmanmaya başlıyorum. Nereye gittiğimi tam olarak seçemiyorum. Gözyaşlarım yüzünden bulanık görüyorum.

“Sizi mahvedeceğim. Sizi mahvedeceğim, doğanlar!” diye yuvaya doğru bağıriyorum.

Sesim, kendi sesime benzemiyor. Öfkeli bir ayı gibi gürlüyorum.

Hiç zor değil. Hızlı bir şekilde tırmanıyorum; tutunacak eski ağaç kökleri var. Ellerim kanıyor, ama acıyı hissetmiyorum. Neredeyse vardım.

Hay aksi! Bazı taşlar takırdayarak aşağı düşüyor. Ayağım kayıyor. Parmak uçlarımla tutunuyorum. Düşüyorum...

Neyse ki, ayağımı dayayabileceğim bir girinti buluyorum. Aşağı bakma. Kayalara bir denizyıldızı gibi yapışıyorum. Az kaldı. Aşağı bakma.

Kollarım neredeyse tüm gücünü kaybediyor ve titremeye başlıyor. Ama oraya varıyorum.

“Yakaladım sizi!” Yuvayı süpürüp atmak, taş ocağının zeminine düşürmek için kolumu uzatıyorum.

Sonra bir civciv görüyorum. Yuvada bir civciv göreceğim hiç aklıma gelmezdi! Ailesi burada değil, onu koruyamazlar. Pembe ve korumasız bir civciv bu, yuvanın içinde çırpınıp duruyor.

Aklıma Goldie geliyor; onu yetiştirdiğimde,
o da böyle ufacık görünüyordu.

Elimi geri çekiyorum.

Yapamam! Tüm öfkeli duygularım geri
çekiliyor; tıpkı, bir lavabonun delinden aşağı
çekilen su gibi. Bir civcive zarar veremem.
Goldie için olsa bile. Büyükbabam için bile.

Yuvayı geride bırakıp tırmanmaya devam ediyorum. Taş ocağının en üst noktasına doğru ilerliyorum. Fazla yol kalmadı. Neredeyse oradayım...

“Hayır, olamaz!”

Bu benim sesim. Az önce aşağı baktım. Büyük hata! Midem bulanıyor, başım dönüyor. Hareket edemiyorum! Düşmemek için elimi kayaların içindeki bir girintiye sokuyorum.

Bu da ne? Yumuşak, tüylü bir şey hissediyorum.

“Bu Goldie!”

Şahinlerden saklanmak için kayalıkların içindeki küçük bir girintiye saklanmış.

O olduğunu hemen anlıyorum. Başka hiçbir güvercinin onunki gibi altın gözleri yoktur. O özel bir kuş. Milyonda bir görülür.

“Korkma, Goldie!” diyorum ona. “Seni buldum, artık güvendesin.”

Korkmuş olduğumu unutuyorum. Goldie’yi yakalayıp gömleğimin içine sokuyorum ve taş ocağının tepesine tırmanmaya devam ediyorum.

Artık güvendedyiz.

Uzun bir süre, gözlerim kapalı bir halde çimin üzerinde uzanıyorum. Başımın dönmesi geçtiğinde, onları tekrar açıyorum.

Gördüğüm ilk şey, doğanlar oluyor. Geri dönmüşler. Tam üzerimdeler ve iki taneler. Gökyüzünün yüksekliklerinde daire çiziyorlar. Yavrularını beslemek için yuvalarına doğru süzülüyorlar. Kanatlarını birer yelpaze gibi açmışlar.

Sadece, “Vay canına!” diyebiliyorum.

Müthişler. Gözlerimi onlardan ayıramıyorum. Bu kadar güzel olabileceklerini tahmin etmezdim.

Sonra oturur vaziyete geçip gömleğimin içindeki Goldie'ye bakıyorum. Çok hasta görünüyor. Tüyleleri tir tir titriyor. Altın gözleri donuk bakıyor. Eskisi gibi parıldamıyorlar.

Sorun nedir, Goldie? Neden eve uçmadın?

Ve sorunun ne olduğunu görüyorum.

Bacağını gövdesinin içine çekmiş. Kırılmış gibi görünüyor.

Ayağa kalkıp koşmaya başlıyorum.

Bacaklarım tırmanışın etkisiyle hâlâ titrek, ama Goldie'nin hayatını kurtarmak istiyorsam, bir an önce eve varmam gerektiğini biliyorum.

5

Tehlikeli İş

Goldie'nin tedavisi çok tehlikeli bir iş.
Hayatta kalacağından ümidimi kestim.
Daha önce büyükbabamı güvercinlerin kırık
bacaklarını tedavi ederken gördüm. Karton
bir boru ve yapıştırıcı bant kullanırdı. Ama bu
iş görüldüğü kadar kolay değil. Aynı tedaviyi
Goldie'ye uygularken ellerim titriyor. Onu
incitmekten çok korkuyorum.

Ama başarıyorum. Yarış halkasını çıkarıp Goldie'nin bacağına bantlıyorum. Sonra onu güvercinliğin içindeki bir kutuya yerleştiriyorum.

Orada öylece yatıyor; çok acınası görünüyor. Kutunun içine bir parça mısır tanesi koyuyorum. Ona biraz su veriyorum. Ama içmiyor. Sabah döndüğümde onu ölü bulmaktan korkuyorum.

Uyuyamıyorum. Bütün gece yatağымda dönüp duruyorum.

Ama ertesi sabah güvercinliğe geldiğimde, Goldie'nin çok daha iyi görüldüğünü görüyorum. Suyundan içmiş, mısırlardan yemiş. Hatta bana *kuu-kuuu* sesiyle merhaba diyor.

Birkaç hafta sonra Goldie çok daha güçleniyor. Altın gözleri tekrar eskisi gibi parıldamaya başlıyor.

Dün akşam annem bana, “Büyükbaban yarın eve gelecek,” dedi.

Hem memnunum, hem de endişeliyim, çünkü Goldie'nin bacağındaki sargıyı henüz çıkarmadım. Bacağının tamamen iyileşip iyileşmediğinden emin değilim. Bir daha yarışabilir mi, bilemiyorum.

İşte buradayım, büyükbabamın güvercinliğinin dışında, endişe içinde oturuyorum. Büyükbabam bir saat içinde burada olacak.

Goldie avucumun içinde duruyor. *Pıt pıt pıt* atan kalbini hissedebiliyorum. Az önce, ayağındaki sargıyı çıkardım, ama henüz uçuşmasına izin vermedim. Buna cesaret edemedim. Ama bunu denemeliyim. Uçup uçamadığını, büyükbabam gelmeden önce öğrenmeliyim.

“Danny?”

Olamaz! Bu sesi tanıyorum. Büyükbabamın sesi bu, bahçeden geliyor. Beklediğimden çok daha önce geldi!

“İşte, şampiyon yarışçım,” diye sesleniyor.

Elinde bir baston var. Yavaş, çok yavaş bir şekilde yanıma oturuyor.

Parmağıyla Goldie'nin tüylerini okşuyor.

Diğer güvercinler kanatlarını çırparak başımızın üzerinde uçuşuyor.

“Bırak uçsun, Danny,” diyor büyükbabam.
“Hastanedeyken hep bu anı bekledim,
şampiyonumu uçarken görmek istedim.”

İçim derin bir endişeyle doluyor.

Son derece endişeliyim, ama bunu daha
fazla ertelemenin bir anlamı yok. Ayağa kalkıp
Goldie’yi havaya kaldırıyorum.

“Hadi Goldie, hadi Goldie!” diye fıııldıyorum ona.

Sonra onu havaya fırlatıyorum.

Uçuyor! Bir ok gibi düz ve hızlı bir şekilde uçarak diğer güvercinlere katılıyor. Kanatları güneşin ışığıyla parılıyor.

“İşte uçuyor, benim güzel şampiyonum,” diye bağııyor büyükbabam.

Hâlâ ona açıklamam gereken bir şey var. Goldie hakkındaki gerçeği ona anlatmalıyım. Bacağını kırdığını, yarışı kazanamadığını söylemeliyim. Ama nedense çok umursayacağını sanmıyorum.

“Baksana, nasıl da uçuyor!” diyor.
“Şampiyon yarışçıma bak sen!”

Uzakta, eski taş ocağının yükseklerinde daire çizen kuşlar görüyorum. Büyükbabam onları göremez, çünkü gözleri bozuk. Ama ben onları hemen tanıyorum. Yavru doğan, ailesiyle birlikte uçuyor; taş ocağının üzerindeki ılık rüzgârın içinde süzülüyorlar.

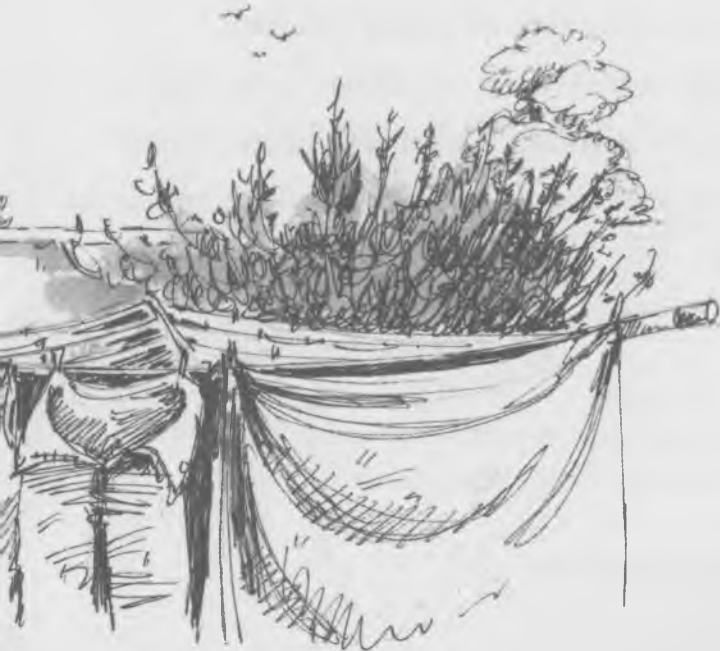
“Hadi yavru doğan,” diye fısıldıyorum. Olağanüstüler. Muhteşem kuşlar.

Goldie'mi yakalamasalar iyi ederler! Bu beni gerçekten çok üzer. Ama onları incitmek istemem. O gün taş ocağının duvarına tırmandığımda onlara zarar vermediğim için memnunum. Eğer bu size biraz garip geliyorsa, yapacağım bir şey yok, ben böyle hissediyorum.

“Az önce doğanlar hakkında ne fısıldadın?” diye soruyor büyükbabam. Kulakları hâlâ iyi işitiyor demek!

“Hiçbir şey,” diyorum ona. “Sadece, eve döndüğün için çok mutluyum, hepsi bu.”

Yazar Hakkında

Bir keresinde, yaşadığım yer olan County Durham'da, yolunu kaybetmiş bir yarış güvercinine rastlamıştım.

Onu yakalayamadan uçup gitmişti. Ama ona ne olduğunu sık sık merak ettim ve bir gün yarış güvercinleri hakkında bir hikâye yazacağım diye düşündüm.

Sonra bir gün, bir gazete makalesi okudum. Güvercin meraklıları, yırtıcı kuşları vurmak istiyordu, çünkü yarış güvercinlerini öldürdüklerini düşünüyorlardı. Bu bana pek çok fikir verdi. Böylece, oturup bir yarış güvercini hakkındaki bu hikâyeyi yazdım.

Bu Yaş Grubuna Uygun Serinin Diğer Kitapları

Süper Spor Ayakkabılar

Kişilik İksiri

Kara Dan

Kemikler!

Perili Ev!

Kaptan Blood'ın İntikamı

Dolaptaki Canavar

Memleketsiz Kaleci

Altın Tahterevallinin Peşinde

Evcil Hayvan Ekibi

Yıldız Hastası

Carly Ann Potter'ın Gerçek Günlüğü

Sır Kedi

Anti-Kabadayı Makinesi

Gıdıklanma Gecesi

Karanlıkta Tırmanmak

Kral Midas ve Diğer Öyküler

Dünya'nın Başlangıcı

Rama'nın Seyahati

Kısa Testin Cevapları

1. C

2. Kayalıkların içindeki küçük bir girişimde

3. Şampiyon kusunun yarışı kazanıp

kazanamadığını